

Trăng Trong Lòng

Chương 66 : Chương 66: Tiệc mừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hàn thái tử

Beta: Pi sà Thần

Trong căn phòng nhỏ, quạt điện lạch cạch lạch cạch quay, thổi tan mùi bạc hà đuổi muỗi, thổi bay trang sách giáo khoa trên bàn, trên tường có treo tranh dán tường hình cây thánh giá, viết vì Thượng Đế quá yêu nhân loại [1].

[1] Đây là 1 vế trích trong câu 16 chương 3 Tin mừng theo thánh Gioan (John 3:16), là câu quan trọng nhất trong Thánh Kinh Kitô Giáo: “Vì Thượng đế quá yêu thương loài người, nên đã cho đi con một duy nhất của Ngài, vậy người nào tin vào con của Ngài sẽ không hư mất nhưng sẽ có cuộc sống vĩnh cửu.”. ‘Con một duy nhất’ của Thượng đế ở đây là Giêsu (hay Giêsu Krist, hay Giêsu Kitô). Krist, Kitô hay Christ trong tiếng Anh, là Đấng Cứu Thế.

(Nguyên gốc: For God so loved the world that he gave his one and only Son, that whoever believes in him shall not perish but have eternal life. John 3:16)

Tĩnh Di hoài nghi nhìn cô, “Có thật không, chị lợi hại thế á?”

Hoàng Anh luồn cánh tay qua song cửa sổ, véo mặt bé, “Em ăn bao nhiêu trứng tart rồi mà còn chưa chịu tin chị hả?” Tĩnh Di kêu một tiếng “oái”, đánh tay cô ra, lại thấy Hoàng Anh khom lưng ra hiệu cho bé kê sát vào người mình, nói khẽ, “Chị lén nói cho em biết, cuối tháng này chị sẽ kết hôn, tới lúc đó sẽ mời em uống rượu mừng.”

Tĩnh Di chớp chớp đôi mắt một mí của bé, “Vớì... người đàn ông kia à?” Ngón tay út nơm nớp lo sợ, chỉ về người đàn ông đứng dưới bóng cây.

Tầm mắt của anh quét sang, ngón tay út của Tĩnh Di ngay lập tức thu vào trong lòng bàn tay.

Lúc Hoàng Anh cười, dưới mắt cô sẽ xuất hiện hai bọng mắt, mềm mại như bánh bò, cô gật đầu, “Ừ!”

Trong đầu Tĩnh Di thầm so sánh cô với cô con gái có cha mẹ nợ nần trên TV, không thể làm gì khác hơn là bị đem thế chấp cho chủ nợ, lấy thân con gái trả nợ, mà Hoàng Anh lại không giống như là bị ép buộc, Tĩnh Di nói, “... Chị vui vẻ là được rồi.”

Sáng sớm hôm sau, Trần tiên sinh đã sửa soạn xong, chuẩn bị ra ngoài, thân hình cao lớn của anh là kết quả của việc tập thể dục quanh năm suốt tháng, mặc áo sơ mi vào lại nhìn không ra, áo sơ mi này có màu nhạt hơn màu đen một chút, hoa văn hình thoi trên áo lại rất tối. May mà khuôn mặt của anh rất ít khi cười, khi nghiêm túc lại có chút hung dữ, ít ra cũng chém hết nửa đám hoa đào thối [2].

[2] Hoa đào thối (lạ đào hoa): chỉ quan hệ nam nữ không đúng đắn, như là ngoại tình.

Hoàng Anh chậm rãi cắt lát bánh mì Pháp phết bơ lên, ánh mắt dõi theo anh ra ngoài, cắn một cái, âm thanh xộp giòn như vang lên bên tai.

Lúc Trần Tông Nguyệt mở cửa, đúng lúc có một vị luật sư đang định nhấn chuông cửa, là luật sư Liên đã giúp đỡ có công lớn, đáng tin, chính vì thế nên mới mời ông ta tới đây một chuyến, giúp Hoàng Anh điền đơn.

Luật sư Liên ngồi trên sofa, đặt túi công văn cạnh người, trưng ra nụ cười vui sướng, giải thích với Hoàng Anh, điền đơn xong là pháp luật sẽ thừa nhận cô là bà Trần.

Mùa hè không có kết thúc, dường như càng lúc càng nóng bức, một chiếc xe taxi trốn dưới tán cây rậm rạp, nhưng không phải vì muốn tìm bóng râm. Nó đang chờ chiếc xe con màu đen lái ra khỏi cửa lớn của biệt thự, đi xuống sườn núi.

Tài xế taxi nhìn qua kính chiếu hậu thấy một cô gái với đôi mắt sung

phù, cô ta chắc chắn chiếc xe kia sẽ không vòng trở lại mới đẩy cửa xe ra, không khí khô nóng nhanh chóng tràn vào trong xe, ngay lập tức lại bị cửa xe ngăn lại.

Tất cả người hầu đều không hiểu rõ tình huống, nhưng biết cô ta là Lý tiểu thư lúc trước thường tới đây làm khách, nên không dám ngăn cô lại, để cô nàng giẫm giày cao gót, đi thẳng vào phòng khách.

Luật sư Liên nghe thấy chút tiếng động, thoáng nhìn qua mặt Lý Giai Hoàn mà như thấy quỷ, cô gái này từng bị ông ta đặt bẫy lừa gạt, trước đây ông ta có tiếp xúc với cô ta mấy lần, biết chắc rằng dựa theo tính tình thì cô ta nhất định sẽ nổi điên. Cho dù ông ta thông minh hơn phần lớn đồng nghiệp, lại còn trình độ cao, tuy nhiên khuyết điểm của ông chính là nhất gan, ở ngoài tòa án, không muốn gây chuyện phiền toái. Bởi vậy, ông ta vội vàng cuống cuống cẩn thận thu dọn danh sách, nói, “Bà Trần, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước đây.”

Mới vừa ký xong tên mình, bút còn cầm trong tay, Hoàng Anh ngẩng đầu lên thấy luật sư Liên kẹp túi công văn, vội vã từ biệt, sau đó cô liền nhìn thấy cô gái đang đi tới phòng khách, chỉ liếc một cái, cô khép hờ mi, bình tĩnh cầm nắp bút lên đóng lại, thậm chí còn muốn bê ly nước ép nho lên nhấp một ngụm, không hề cảm thấy sự nguy hiểm, cũng không coi là có chuyện gì to tát.

Luật sư Liên chạy rất nhanh, chớp mắt đã ra tới sảnh, cũng không quên mất việc quan trọng là gọi bảo vệ, ôm túi công văn, liều mạng chỉ vào trong phòng, “Bên trong bên trong!”

Hôm nay Hoàng Anh khoác áo mỏng màu da cam trên vai, tay áo buộc trước ngực, kết hợp với quần lụa mỏng màu trắng, tô điểm bằng ren thêu, trông như váy cưới cô dâu thuần khiết mà tinh xảo, còn có luật sư Liên vừa nãy mới gọi cô là “bà Trần”.

Hay cho bà Trần, Lý Giai Hoàn hất cằm lên, muốn đập tan giấc mộng đẹp của cô, “Cô thâm rồi...”

Không trách luật sư Liên nhất gan, Lý Giai Hoàn trông như hai ngày rồi chưa nghỉ ngơi, mái tóc xõa tung ngày xưa bết dầu dính sát lên da đầu, lớp trang điểm không tẩy đi, toàn bộ dung mạo vui tươi của cô ta như bị

nứt ra, mascara bị nhòe làm viền mắt đen thui, trông như âm hồn ma nữ không muốn đi đầu thai, không biết là ai thăm.

“Cô tưởng hi sinh một đứa bé là có thể an tâm hưởng thụ tất cả mọi thứ ở hiện tại à? Cô không biết lý do Trần Tông Nguyệt muốn trả thù ông nội, là vì ông nội hại chết cả nhà chú ta hả?!”

Lý Giai Hoàn vừa rồi còn phần nộ lập tức khoá chỉ chỉ vào cô, “Cô là cháu gái của ông nội, trên người cô vẫn còn chảy máu của nhà họ Chu, chờ đi, chú ta sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Không tính là ăn nói mạnh mẽ, nhưng cũng coi như rõ ràng mà sắc bén, tất cả người hầu đều nghe thấy.

Ở thời khắc này, Hoàng Anh chỉ nghĩ, có khi Lý Giai Hoàn không ngu, mà là không đuổi kịp tình tiết vở kịch.

Buổi tối hôm đó, ánh đèn vỗ về cánh cửa sổ thủy tinh lớn, một chiếc xe con đỗ trước tòa biệt thự cao tầng kiểu Tây. Trần Tông Nguyệt bước vào cửa chính, nghe tiếng một đôi nam nữ xa lạ đang cãi vã, nghi hoặc đi vào trong phòng khách, hóa ra âm thanh từ TV phát ra. Hoàng Anh như bị ai lóc xương, nằm im trên chiếc ghế salon vừa dài vừa rộng bằng da, say sưa xem TV, cánh tay thả lỏng rủ xuống đất cầm điều khiển ti vi, vì cô đơn mà cô đánh mất thính giác lẫn thị giác, không phát hiện Trần Tông Nguyệt tới gần, mãi đến khi anh ngồi xuống nơi mũi chân cô đang gác.

Hoàng Anh theo bản năng rụt chân lại, thấy là anh, đôi mắt trong suốt như sáng lên, đứng dậy nghiêng người ngồi lên đùi anh, vòng lấy cổ anh, chóp mũi cọ cọ lên mặt anh, dùng chất giọng mềm mại như nước phương Nam, không thể nói tròn câu, cô chỉ mới bắt đầu học tiếng Quảng Đông. Trần Tông Nguyệt ôm eo cô, trở thành một người thầy hòa ái, sửa lại cách phát âm cho cô.

Một lát sau, bác giúp việc bước tới, do dự hỏi, “Có cho Lý tiểu thư ăn chút gì không ạ?”

Trần Tông Nguyệt cảm thấy kỳ lạ, chỉ nghe Hoàng Anh nhớ ra “à” một tiếng, “Buổi sáng sau khi anh đi, Lý Giai Hoàn đến, em sai người nớt cô

ta trong phòng rồi.”

“Tại sao lại nhốt nó trong phòng?”

Hoàng Anh rũ mắt, khóe miệng trĩu xuống, tâm trạng tụt dốc, là vì Trần Tông Nguyệt vẫn còn quan tâm cô ta, không vui đáp, “Không nhốt cô ta, lẽ nào mời cô ta cùng ngồi uống trà chắc?”

Trần Tông Nguyệt nở nụ cười nói, “Em có thể đuổi nó đi mà.”

Mặt của bọn họ cách nhau quá gần, giọng anh lại như thổi vào tai cô, hơi ngứa. Hoàng Anh sờ sờ lỗ tai, hạ thấp mi mắt, tuy nhiên đôi môi mỏng manh vẫn không giấu được nụ cười, “Em sợ anh cho người theo dõi từng cử động của cô, giờ cô ta lại trộm chạy đến...”

Trần Tông Nguyệt lắc đầu chậm rãi nói, “Nó vô dụng rồi.”

Hoàng Anh hoàn toàn vui vẻ, vòng tay ôm chặt cổ anh, điều khiển ti vi nhẹ nhàng đập lên lưng anh, đôi mắt giảo hoạt nhìn thẳng vào anh, “VẬY... không giữ cô ta lại ăn cơm tối đúng không?”

Cho dù không bằng với ngày 30 tháng 6, cảnh sát toàn thành phố điều động tuần tra linh đình, đêm nay cũng là một ngày trọng đại.

Nhất là ở trong một nhà hàng lớn nằm cạnh hải cảng Victoria, người sắp xếp tiệc mừng đều là tâm phúc của Trần tiên sinh ở hai nơi Hong Kong và Ma Cao, nhưng không có chó nằm vùng, phỉ lòi ròi, mấy trăm tên giang hồ lục đục tràn vào trong nhà hàng, thang máy liên tục chạy lên chạy xuống đón người, có ăn gan hổ cũng không dám phá.

Mặt trăng tròn vành vạnh, bảng hiệu McDonald's phát sáng trong đêm đen, người phục vụ kéo rèm cửa sổ dày nặng xuống, Hoàng Anh thu tầm mắt lại, từng chiếc bàn tròn trải khăn đỏ thẫm ngồi đầy người, Tĩnh Di và mẹ bé đều đã vào chỗ, Trần Nhược Ninh lại càng không có mặt. Có thể nói việc cưới xin cả đời chỉ có một lần, con nuôi không có mặt, khó tránh bị hỏi, Trần Tông Nguyệt mỉm cười nói, nó ra nước ngoài chơi, tối nay không kịp bay về.

Hoàng Anh không có nhà mẹ đẻ, ban ngày ngủ nên đến tối tự nhiên

tỉnh, gần tối đã phải mặc áo váy phượng hoàng [3], lúc chải đầu trang điểm còn ngáp một cái, chờ đến tiệc rượu lúc tối, nhìn quanh thấy mọi thứ đã trở nên rục rịch, đi cạnh Trần Tông Nguyệt, tới bàn của chú bác anh em vợ con gái chúc rượu.

[3] Áo váy phượng hoàng:

Thường thì người đàn ông có tiền có quyền sẽ cưới con gái nhà quyền quý hiền lành thành thực, lại nuôi thêm mấy con hồ ly tinh, kiểu con gái cha nuôi, là đủ để mở động Bàn Tư [4] rồi. Không ngờ Trần Tiên Sinh đây lại cưới luôn con hồ ly tinh mặt mũi như ngọc, cũng không sợ tính cô hoang dã, sau này anh già rồi thì sẽ không quản được cô, bị cô vét sạch tài sản, bao trai bên ngoài.

[4] Trong Tây Du Ký, động Bàn Tư là hang ổ của bảy con nhện tinh chuyên dùng sắc đẹp quyến rũ người qua đường. Ở đây thì động Bàn Tư có thể hiểu như là lập hậu cung.

Những suy nghĩ này chỉ để trong lòng, bên ngoài luôn miệng khen bà Trần thật trẻ trung, cực kỳ xứng đôi với Trần tiên sinh.

Hoàng Anh cảm thấy tán chuyện phiếm với các cô kia thật sự rất nhạt nhẽo, không bằng nhìn Tĩnh Di bị Trần Tông Nguyệt liếc một cái đã kinh sợ, rõ ràng là thú vị hơn rất nhiều.

Sau đó một một đám anh em cụng ly, ăn uống tung bừng tới tận rạng sáng, cô dâu cũng uống nên có phần hơi choáng váng, được chú rể ôm vai đi trước.

Trong phòng ngủ chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc khăn lụa quấn lên đèn ngủ, vàng sáng dịu nhẹ như khói mờ chiều tà, Hoàng Anh ngồi quỳ chân trên giường cầu nguyện, Trần Tông Nguyệt đi ra khỏi phòng tắm, ngồi bên giường lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt của cô sạch bóng, tóc đen nhánh, cô mở mắt ra, cười cười chui vào chăn, còn anh thì tắt đèn, cùng biến mất trong bóng tối.

“Ngủ ngon, Trần tiên sinh.”

Chờ một lúc, không đáp lại, ngón tay Hoàng Anh chọc chọc vào lồng ngực anh, anh bối rối không hiểu, cô nói, " 'Ngủ ngon bà Trần', cái này mà anh còn muốn em phải dạy à?" Nghe giọng nói của cô thì có vẻ như đang cau mày.

Đầu tháng 9 năm 1997, O Ký Hong Kong [5] tổ chức buổi họp báo tin tức, thành lập tổ chuyên án triệt phá "Nghĩa Hoàn", băng đảng xã hội đen lớn nhất Hong Kong, với lý do băng đảng không ngừng quấy nhiễu trị an xã hội. Bố già Chu Trần Câu, giữ chức vụ trợ lý cho Nghĩa Hoàn liên tiếp mấy năm, trở thành phần tử khả nghi thông đồng với băng đảng Đài Loan, gây ra sự kiện đánh bom trường đua ngựa.

[5] O Ký Hong Kong, hay còn gọi là OCTB (Organized Crime And Triad Bureau - Cục Điều tra hội Tam Hoàng và tội phạm có tổ chức), là lực lượng cảnh sát đặc biệt, chuyên phụ trách triệt phá các vụ án liên quan đến thế giới tội phạm ngầm: đường dây buôn bán người, buôn bán vũ khí, rửa tiền, đánh bạc có tổ chức...

Nội trong vài ngày nữa, phiên tòa xét xử tội phạm tổ chức xã hội đen sẽ được mở ra, chấn động cả Hong Kong.

Có tin đồn đây vốn là băng đảng nội đấu để cảnh sát Hong Kong làm ngư ông đắc lợi, Chu Trần Câu này không chỉ là bố già xã hội đen, sản nghiệp của ông ta còn có liên quan tới rất nhiều thương nhân, rút dây động rừng, trong phút chốc dường như ai ai cũng điên cuồng lo bán tổng bán tháo cổ phiếu, bán khẩn bán cấp nhà cửa, thị trường chứng khoán Hong Kong tuột dốc không phanh.

Nhưng, dù là được ghi chép trong tin tức bất quái, tin thời sự xã hội, hay là trong hồ sơ quốc tế, thì cũng sẽ không ghi vào trong lòng bao nhiêu người, cổ phiếu hạ rồi cũng có ngày tăng trở lại, mọi người vì lo kế sinh nhai mà ưu sâu, đối mặt với vấn đề nhà ở, sang năm lại có World Cup, đề tài câu chuyện không có liên quan tới bản thân thì chẳng mấy chốc tất cả sẽ bị người đời lãng quên.

Một kiện hành lý đặt vào cốp sau xe, người đàn ông áo hoa chủ động ra sức lái xe đưa bọn họ đi đăng ký, mang theo lồng chim đặt ở ghế phụ. Cửa xe phía trước sắp mở ra, Hoàng Anh thuận thế dựa người chui vào

trong lòng người đàn ông, tay cầm hai tấm vé máy bay chà chà mấy cái.

Phong cảnh ngoài cửa sổ xe chiếu lên mặt cô, từng chút một rời khỏi nơi này.

Rời khỏi cái cảng tự do ngày đêm đảo điên, quái dị điên cuồng, là thiên đường, cũng là địa ngục.

Tuy rằng đã bằng lòng với Trần Tông Nguyệt cứ nửa năm sẽ theo anh về đây ở một thời gian ngắn, thế nhưng nếu có thể, cô không muốn về nữa.

LINK Truyện:

Trăng Trong Lòng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/trang-trong-long-3663360.html>

LINK Chương này:

Chương 66: Tiệc mừng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/trang-trong-long-3663360/chuong-66.html>